

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce **V. V. H.**, narozeného dne ..., státního příslušníka Vietnamu, v České republice bytem v P. 4, M. 1755/1a, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8,

proti
žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2018, č. j. MV-39801-5/SO-2018

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí ze dne 6. 3. 2018, č. j. OAM-2451-39/ZR-2017, kterým Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“) výrokem I. zrušilo žalobcovo povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon o pobytu cizinců“), a výrokem II. žalobci udělilo výjezdní příkaz na dobu třiceti dnů od právní moci rozhodnutí.

Stručný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že ustanovení § 871 odstavec 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je v rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“), konkrétně s jejím článkem 27 odst. 2, jelikož ze žádného ustanovení této směrnice nelze dovodit možnost zrušit cizinci povolení k trvalému pobytu jen proto, že byl soudem České republiky odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobce uvedl, že obdobnou argumentaci uplatnil již ve vyjádřeních v průběhu správního řízení a žalovaná závěr, že dotčené ustanovení zákona není v rozporu s právem Evropské unie, zdůvodnila mj. konstatováním, že se jedná o zavedenou praxi a je případně na zákonodárci, aby zákonnou úpravou změnil. Podle žalobce je však povinností správního orgánu ustanovení zákona, které odporuje pobytové směrnici, neaplikovat. Žalobce v této souvislosti odkázal také na zásady přímého a nepřímého účinku směrnice, uvedl, že námitky stran těchto zásad uplatnil již ve svém odvolání a namítl, že se žalovaná s těmito námitkami přezkoumatelným způsobem nevypořádala.
3. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku podle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice musí být založena výlučně na konkrétním osobním jednání dotčené osoby, v případě žalobce však bylo opatření z důvodu veřejného pořádku – zrušení povolení k trvalému pobytu – odůvodněno pouze tím, že byl jedenkrát odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce kratší než tři roky. Ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců stanoví jako podmínku pro zrušení povolení k trvalému pobytu pouze existenci odsouzení, a nikoliv již dostatečnou závažnost chování, které k odsouzení vedlo. Současně žalobce namítl, že žalovaná překročila svoji pravomoc, jelikož nebyla oprávněna posuzovat, za jaké chování byl žalobce odsouzen, ani zda toto chování představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Na rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců rovněž nemůže mít vliv, že byl žalobce již dříve opakovaně odsouzen, a pokud by správní orgány z této okolnosti vycházely, postupovaly by v rozporu se zákonem.
4. V následujícím žalobním bodu žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce žije ve společné domácnosti s manželkou, která má v České republice povolen trvalý pobyt, a se třemi manželčinými dětmi, které jsou občany České republiky a které společně s manželkou vychovávají. Žalobce je zaměstnán jako řidič a jeho příjmy jsou pro rodinu nepostradatelné. Žalobce v této souvislosti současně namítl, že jeho manželka a její děti by měly být rovněž účastníky daného správního řízení, neboť rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu zasáhne také do jejich soukromého a rodinného života. Žalovaná měla proto také zkoumat nejen dopad napadeného rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, nýbrž také na život jeho manželky a jejich dětí.
5. Žalobce uvedl, že sice byl v minulosti několikrát odsouzen, jednalo se však o trestnou činnost týkající se ochranných známek, která není tak závažná jako trestná činnost

násilná nebo drogová. Veřejný zájem na zrušení pobytového oprávnění žalobce proto neměl převážet nad zájmem na ochraně jeho rodinného života. Nadto žalovaná při poměrování dopadu na soukromý a rodinný život žalobce mohla ve smyslu § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců přihlížet pouze k pravomocnému odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin, za něž mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nepřevyšující tři roky, a nikoliv k dalším případům, kdy byl žalobce odsouzen.

6. V následujícím žalobním bodu žalobce namítl, že napadené rozhodnutí pro něho bude mít fakticky shodné důsledky jako rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobci byla - obdobně jako tomu je v rozhodnutí o správním vyhoštění - stanovena lhůta k vycestování, a byť žalovaná uvádí, že žalobce bude moci požádat o nižší pobytové oprávnění, z její argumentace, že žalobce bude muset dlouhodobě vést řádný život, vyplývá, že se na území České republiky nebude moci dlouhodobě vrátit ani na základě takového nižšího pobytového oprávnění.
7. Závěrem žaloby žalobce namítl, že bylo rozhodnuto o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, správní orgány se však nezabývaly tím, zda žalobce v době jejich rozhodování rodinným příslušníkem občana Evropské unie, respektive České republiky, vůbec byl. Uvedené posouzení je podstatné s ohledem na zákonnost výroku č. II správního orgánu prvního stupně, jelikož pobytová směrnice neopravňuje členské státy, aby udělily výjezdní příkaz osobě, která je rodinným příslušníkem občana Evropské unie po té, co jí bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Udělení výjezdního příkazu na dobu třiceti dnů je navíc v rozporu s článkem 6 odst. 2 pobytové směrnice, podle něhož má cizinec, pokud není vyhoštěn, právo pobývat na území členského státu tři měsíce bez víza a povolení k pobytu i po té, co je mu povolení k pobytu zrušeno.

Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a námitky uplatněné v žalobě považuje za nedůvodné. Jelikož žalobce v žalobě uplatňuje tytéž námitky, které dříve uplatnil ve svém odvolání, odkázala žalovaná na část III napadeného rozhodnutí, kde se již k uplatněným námitkám dostatečně podrobně vyjádřila a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Průběh řízení před správními orgány

9. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
10. Žalobci bylo s platností ode dne 8. 7. 2002, na základě manželství uzavřeného dne 30. 4. 1999, uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem České republiky.
11. Dne 8. 9. 2017 zahájil správní orgán prvního stupně se žalobcem z moci úřední řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť na základě podnětu z Rejstříku trestů zjistil, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující tři roky.
12. Žalobce byl rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 20. 6. 2014, sp. zn. 3T 35/2014, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 10. 4. 2015, sp. zn. 8To

100/2015, pravomocně uznán vinným z přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1,3 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) a z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců, byl mu uložen peněžitý trest ve výši 1 000 000 Kč a zákaz činnosti na 7 let

13. Dále byl žalobce odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 12. 11. 1998, sp. zn. 3T 316/98, pro trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výši 10 000 Kč. Dále byl odsouzen trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2003, sp. zn. 5T 312/2003, pro trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 trestního zákoníku k trestu propadnutí majetku, a rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. 11T 193/2011, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. 3To 301/2012, pro přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců se zkušební dobou 4 let a k peněžitému trestu ve výši 300 000 Kč.
14. Dne 13. 9. 2017 podal žalobce návrh na zastavení řízení, který odůvodnil tím, že ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s pobytovou směrnicí a se Směrnicí Rady č. 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty.
15. Správní orgán prvního stupně vydal dne 6. 3. 2018 rozhodnutí č. j. OAM-2451-39/ZR-2017, kterým žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a současně mu podle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona udělil výjezdní příkaz na 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí včasné odvolání, v němž uplatnil shodné námitky jako v nyní posuzované žalobě. O podaném odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

Posouzení důvodnosti žalobních námitek soudem

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná výslovně uvedli, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání, postupoval soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval.
17. Žaloba není důvodná.
18. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým bylo žalobci zrušeno jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a kterým byl žalobci současně udělen výjezdní příkaz.
19. Soud vycházel zejména z následující právní úpravy, přičemž vycházel ze znění příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců ve znění novely provedené

zákonem č. 222/2017 Sb., tedy ve znění účinném ode dne 15. 8. 2017. Z téhož časového znění zákona o pobytu cizinců vycházely taktéž správní orgány.

20. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *[m]inisterstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující 3 roky za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
21. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
22. Podle článku 27 odst. 1 pobytové směrnice *[s] výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.*
23. Podle článku 27 odst. 2 pobytové směrnice *[o]patření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
24. Ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců stanovuje dva předpoklady, které jsou-li splněny, zavazují ministerstvo vnitra k tomu, aby cizinci zrušilo povolení k trvalému pobytu. Prvým předpokladem je, že držitel povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřevyšující tři roky. Současně dotčené zákonné ustanovení obsahuje druhý předpoklad (podmínku), že rozhodnutí, jímž je cizinci zrušeno pobytové oprávnění, je přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
25. Žalobce nenamítal pouze, že uvedené dvě podmínky nebyly naplněny v posuzované věci vzhledem ke konkrétnímu skutkovému stavu věci, nýbrž uplatnil námitky, zpochybňují již samotné předpoklady, z nichž je ministerstvo oprávněno a povinno vycházet, s čímž souvisí taktéž žalobcova námitka rozporu ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců s unijním právem.
26. Žalobcem uplatněná argumentace přitom obsahuje vnitřní rozpory. Žalobce na jednu stranu namítá, že ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s článkem 27 odst. 2 pobytové směrnice, jelikož důvodem (podmínkou) pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle daného ustanovení zákona je jen a pouze fakt odsouzení cizince soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu

k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobce se s odkazem na znění článku 27 odst. 2 pobytové směrnice, který zakotvuje zásadu přiměřenosti, nezbytnost přihlídnutí ke konkrétnímu osobnímu chování cizince a tedy nikoliv pouze automatické zrušení pobytového oprávnění s odkazem na skutečnost, že byl cizinec odsouzen za trestnou činnost, dovolává přímého či nepřímého účinku tohoto článku. Takový účinek daného článku, byly-li by pro něj dány předpoklady, by přitom nepochybně neznamenal nic jiného, než že příslušný správní orgán rozhodující o zrušení pobytového oprávnění cizince, nesmí vycházet pouze z odsouzení daného cizince pro trestný čin, nýbrž je povinen přihlídnout k tomu, zda je zrušení pobytového oprávnění přiměřené vzhledem ke konkrétnímu chování cizince a dalším okolnostem. Lze tak usuzovat, že dovoláním se přímého, příp. i nepřímého účinku článku 27 odst. 2 pobytové směrnice žalobce požaduje, aby správní orgány provedly posouzení uvedených skutečností. Dále žalobce namítá, že v jeho případě bylo zrušení pobytového oprávnění založeno pouze na tom, že byl jedenkrát odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody kratšímu než tři roky, neboť § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ani neopravňuje správní orgán přihlížet ke konkrétnímu osobnímu jednání cizince a jeho závažnosti. Žalobce však na druhé straně správním orgánům vytknul, že překročily svoje pravomoci, jelikož přihlížely k osobnímu jednání žalobce, jeho závažnosti a předchozí trestné činnosti žalobce. Lze shrnout, že žalobce tak na jednu stranu požaduje, aby jediným kritériem nebylo pouze odsouzení pro trestný čin samo o sobě, nýbrž osobní jednání cizince a naplnění zásady přiměřenosti, současně však správním orgánům vytýká, že k takovým dalším kritériím přihlížely a nevycházely pouze ze skutečnosti, že byl žalobce odsouzen za trestný čin, za současného tvrzení, že zrušení jeho pobytového oprávnění bylo založeno pouze na skutečnosti, že byl odsouzen za trestný čin.

27. Jak již soud uvedl výše, z dikce § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že příslušný správní orgán zkoumá naplnění dvou podmínek (předpokladů). Není proto správné tvrzení žalobce, že důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je pouze skutečnost, že cizinec byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu nepřevyšujícímu tři roky. Existence takového pravomocného odsouzení představuje pouze naplnění prvního předpokladu. Kromě toho je však správní orgán povinen posuzovat také přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Která konkrétní kritéria a aspekty je při takovém posouzení zejména správní orgán povinen zohlednit, stanovuje výše citované ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení správní orgán posuzuje mj. druh a závažnost protiprávního jednání cizince. Žalovaná postupovala zcela v souladu s uvedeným principem přiměřenosti, pokud zohledňovala taktéž odsouzení žalobce za jeho dřívější trestnou činnost, neboť se jedná o jednu ze skutečností, která umožňuje posoudit, zda osobní jednání cizince je takového charakteru, že představuje aktuální a dostatečně závažné porušení veřejného pořádku či zda případně hrozí jeho opakování. Žalovaná proto nepřekročila své kompetence, pokud k dřívější trestné činnosti přihlížela.
28. Z výše uvedeného již vyplývá nedůvodnost námítky stran rozporu § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců s článkem 27 odst. 2 pobytové směrnice. Bylo by možné zvažovat, zda příslušné ustanovení zákona o pobytu cizinců je s článkem 27 odst. 2 pobytové směrnice v rozporu tehdy, pokud by důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu byla jen a pouze skutečnost, že byl cizinec soudem České republiky

pravomocně odsouzen k trestnému činu. Tak ovšem ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nezní, když zavazuje příslušný správní orgán, aby důvodnost zrušení pobytového oprávnění posoudil s přihlédnutím k dalším kritériím, týkajícím se konkrétního osobního jednání cizince a kritériím týkajícím se jeho vazeb v České republice. Z ustanovení článku 27 odst. 2 pobytové směrnice nevyplývá, že by trestná činnost cizince nemohla být důvodem pro to, aby stát přijal opatření z důvodu veřejného pořádku či bezpečnosti, tedy typicky aby takovému cizinci zrušil pobytové oprávnění, nýbrž stanovuje, že odsouzení pro trestný čin nesmí být důvodem k přijetí takového opatření *samo o sobě*.

29. Jako nedůvodnou soud posoudil rovněž související námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že se žalovaná řádně nevypořádala s jeho námitkou, že vzhledem k tomu, že ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s článkem 27 odst. 2 pobytové směrnice, nemělo dané ustanovení zákona být aplikováno, a bylo třeba přistoupit k aplikaci přímého, případně nepřímého účinku směrnice. Vypořádání uvedené námitky představuje závěr žalované, který je z napadeného rozhodnutí zcela zřejmý, tj. že článek 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců není s unijním právem v rozporu, a není proto třeba uvedené principy aplikovat.
30. Následně soud přistoupil k přezkumu, zda správní orgány náležitě posoudily naplnění podmínek stanovených § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců za skutkových okolností posuzované věci. Není sporu o tom, že první podmínka stanovená § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců spočívající v pravomocném odsouzení cizince soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nepřekračující tři roky je v posuzované věci splněna, jelikož žalobce byl rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě sp. zn. 3T 35/2014, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně, sp. zn. 8To 100/2015, pravomocně odsouzen pro přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1,3 písm. b) trestního zákoníku a pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku mj. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců.
31. Zbývá tudíž posoudit naplnění podmínky přiměřenosti, tedy zda zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8As 68/2012 - 39, dostupný stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu též na www.nssoud.cz, ve kterém tento soud uvedl, že „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život.“ Předpokladem, aby bylo možné provést takové poměrování, je identifikace intenzity zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí na straně jedné a intenzity porušení zákona, které vedlo k jeho vydání.
32. Správní orgány se beze všech pochyb existencí rodinného života žalobce zabývaly, nezpochybňovaly ji a popsaly také důkazní prostředky, kterými tvrzené rodinné vazby a jejich pevnost ověřovaly. Správní orgán prvního stupně na základě Cizineckého informačního systému, Centrálního registru obyvatel, z rozsudků trestních soudů, lustrací v živnostenském a obchodním rejstříku, pobytovou kontrolou provedenou

Policií České republiky a z výsledku žalobce zjistil, že žalobce je ženatý s paní L. Q. A., státní příslušnicí Vietnamu, která má v České republice povolen trvalý pobyt. Soud dodává, že manželství uzavřeli dne ... Správní orgán prvního stupně dále zjistil, že ode dne 30. 8. 2017 má žalobce hlášenou adresu pobytu na adrese M. 1755/1a, P. 4, tedy v bytě, který spolu se svými třemi nezletilými dětmi, které jsou občany České republiky, obývá a jehož majitelkou je jeho manželka. Za účelem ověření, zda žalobce skutečně sdílí společnou domácnost s manželkou a jejími dětmi, požádal správní orgán prvního stupně Policii České republiky o provedení pobytové kontroly na dané adrese. Policie České republiky provedla v listopadu, respektive na začátku prosince 2017 v různé denní doby postupně tři kontroly, při žádné z nich však žalobce v místě nebyl zastížen. Nicméně je možné uvést, že z příslušného sdělení Policie České republiky vyplývá, že byt je označen mj. jménem žalobce.

33. Správní orgán prvního stupně dále přihlížel k tomu, že žalobce je v České republice zaměstnán jako řidič u zaměstnavatele C. T. L., nemá žádné živnostenské oprávnění a soudem mu byl uložen trest zákazu obchodní činnosti spojené s nákupem, skladováním, dopravou, prodejem a jakoukoliv další činností ve vztahu k textilnímu zboží, obuvi, doplňkům a oblečení.
34. Soud dospěl k závěru, že správní orgány vyvinuly dostatečné a přiměřené úsilí ke zjištění a ověření k ověření žalobcových rodinných a dalších vazeb v České republice. Soud v tomto směru připomíná, že byt je řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu řízením zahajovaným z úřední povinnosti, je nezbytné, aby cizinec sám, je-li plnoletý, tvrdil a dokládal skutečnosti sloužící k ochraně jeho práva na soukromý a rodinný život. Tento závěr lze vztáhnout zejména na ty skutečnosti, které mohou být zjištěny pouze od dotčeného cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9Azs 313/2016 – 41, či rozsudek ze dne 20. 1. 2015, č. j. 2Azs 271/2015 - 38). Žalobce v tomto směru nicméně zůstal zcela pasivní, když ve správním řízení a následně i v žalobě pouze tvrdil, že je ženatý, sdílí společnou domácnost s manželkou a jejími dětmi, vůči nimž vystupuje jako sociální otec, neboť se podílí na jejich výchově. Jak již soud uvedl výše, skutečnost, zda žalobce fakticky žije na uvedené adrese, se z iniciativy správního orgánu prvního stupně nepodařilo ověřit, a žalobce sám žádnou iniciativu v tomto směru nevyvinul a žádné okolnosti, které by svědčily k prokázání tvrzených rodinných vazeb, nedoložil. Správní orgán prvního stupně taktéž žalobce dvakrát předvolal k výsledku, mj. právě za účelem zjištění jeho soukromých a rodinných vazeb. Žalobce nicméně pouze uvedl, že nebude vypovídat ani odpovídat na žádné otázky, jelikož nechce ohrozit svůj pobyt.
35. Žalobce je ženatý, nebylo však doloženo, že žalobce s manželkou skutečně sdílí společnou domácnost. Nebylo ani doloženo žalobcovo tvrzení, že vystupuje jako sociální otec tří nezletilých dětí své manželky. Soud se tudíž ztotožňuje s náhledem správního orgánu prvního stupně, že byt žalobce má na území České republiky určité vazby, nejedná se o vazby natolik pevné, aby zásah do žalobcova práva na rodinný a soukromý život dosahoval takové intenzity, že by vylučoval zrušení jeho pobytové oprávnění.
36. Jako účelové hodnotí soud v této souvislosti námitky žalobce, že účastníky řízení měla být rovněž jeho manželka a její děti. Odejmutí povolení k trvalému pobytu nemá vliv na pobytové oprávnění či na jiná práva a povinnosti manželky žalobce a jejích dětí, tito tak nejsou napadeným rozhodnutím, respektive rozhodnutím správního orgánu prvního

stupně přímo dotčení ve svých právech ani povinnostech. Bez ohledu na to, že žalobcova manželka a její děti nebyly účastníky daného řízení, mohly se v jeho rámci z vlastní iniciativy vyjádřit, zejména pokud jde o prokazování existence a pevnosti rodinných vazeb. Žalobci nic nebránilo, aby v rámci řízení předložil vyjádření své manželky, případně i dvou starších nezletilých dětí, aby navrhl správnímu orgánu jejich vyslechnutí, navrhl opakování provedených pobytových kontrol k prokázání, že s manželkou a jejími dětmi skutečně sdílí společnou domácnost, či aby navrhl jiný způsob, jak prokázat intenzitu rodinných vazeb. To však žalobce neučinil. Pokud jde o závěr nedůvodnosti námitky, že napadené rozhodnutí zasáhne rovněž do soukromého a rodinného života žalobcovy manželky a jejích dětí, soud přihlédl také k tomu, že se žalobce oženil v roce 2017, tedy až po té, co již byl čtyřikrát odsouzen pro trestnou činnost týkající se porušování práv k ochranné známce. Trestné činnosti, za niž byl žalobce pravomocně odsouzen v roce 2015, a již byla naplněna první podmínka ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, se přitom účastnila rovněž nynější žalobcova manželka (v té době družka), která uváděla do oběhu výrobky, které žalobce opatroval a neoprávněně označoval ochrannými známkami. Žalobcova manželka tak musela vědět, že se žalobce dopouští trestné činnosti, musela tudíž být srozuměna s tím, že páčání trestné činnosti pro jejího druha (a následně manžela) může mít následky nejen v rovině trestního práva, ale také v podobě odejmutí pobytového oprávnění.

37. Důvodnou soud neshledal ani námitku žalobce, že jeho příjmy jakožto řidiče jsou pro rodinu nepostradatelné. Žalobce může svou rodinu nadále finančně podporovat i za situace, kdy již nebude mít v České republice povolen trvalý pobyt, a to jak v případě, že mu zde bude uděleno některé nižší pobytové oprávnění, tak i v případě, že by v České republice nadále či po určitou dobu, nepobýval a byl případně ekonomicky činný v zemi svého původu. Žalobce nadto ani neučinil nic proto, aby prokázal, že je na něm rodina finančně závislá.
38. Soud neshledal pochybení správních orgánů ani pokud jde o posouzení závažnosti jednání žalobce, tedy intenzitu porušení zákona, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce se trestné činnosti v průběhu svého pobytu na území České republiky dopouštěl opakovaně, čtyřikrát byl pravomocně uznán vinným ze spáchání trestné činnosti shodného charakteru – porušování práv k ochranné známce. Poprvé byl žalobce za danou trestnou činnost uznán vinným v roce 1998, tedy ještě před tím, než mu byl na území České republiky povolen trvalý pobyt, a následně třikrát v době, kdy již disponoval nejvyšším pobytovým oprávněním. Předchozí odsouzení za trestnou činnost žalobce nevedlo k nápravě, žalobce se trestné činnosti dopouštěl úmyslně, za účelem dosahování zisku, trestná činnost spočívající v opatrování výrobků a jejich označování chráněnými známkami různých prestižních společností představovala *de facto* jeho živnost. Nelze proto přisvědčit námitce, že trestná činnost týkající se ochranných známek není tak závažná jako drogová či násilná kriminalita. Závažnost trestné činnosti žalobce je dána právě jejím opakováním a lhostejností žalobce k předchozím odsuzujícím rozhodnutím. Žalobce svým jednáním dal najevo vůli naprosto nerespektovat povinnosti vyplývající z českého právního řádu za cenu dosažení zisku, a to i na úkor svého soukromého a rodinného života.
39. Žalobce si měl - a mohl být - při opakovaném páčání téže trestné činnosti, za niž již byl vícekrát odsouzen, vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení

trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců. Žije – li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným a právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, navíc opakovaně, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí cizinci právo na jeho území pobývat. Žalobce tak mohl a měl předpokládat, že se svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého pobytového režimu v České republice (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9Azs 313/2016 - 41).

40. Za přílehavé a důvodné soud nepovažoval ani námitky, že napadené rozhodnutí má pro žalobce shodné důsledky či i důsledky horší, než kdyby byl vyhoštěn. Žalobce tyto námitky zdůvodnil odkazem na část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná uvedla, že není vyloučeno, aby žalobce požádal o vydání některého nižšího pobytového oprávnění, kdy bude přitom nezbytné, aby žalobce dlouhodobě vedl řádný život. Žalobci lze přisvědčit, že bytí může žádat o některý nižší pobytový status, to ještě neznamená, že mu takový status bude udělen, jelikož pro neudělení jiného statusu mohou hovořit stejné důvody jako pro odnětí povolení k trvalému pobytu. Této skutečnosti si nicméně musel a měl být žalobce vědom. Konstatování žalované, že žalobce bude muset vést řádný život, nadto nepředstavuje závazné posouzení žalobcovy situace stran nižšího pobytového oprávnění. Rozhodnutí správních orgánů v této věci nelze předjímat, obzvláště vzhledem k tomu, že správní orgány rozhodují podle skutkového stavu existujícího ke dni vydání svého rozhodnutí, který může být odlišný od skutkového stavu v nyní projednávané věci. Pro posouzení napadeného rozhodnutí je proto určující, že důvod, že žalobce může požádat o některý nižší pobytový status, nebyl z hlediska poměrování zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života a jednání, představujícího porušení zákona, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí, důvodem stěžejním, ale tuto argumentaci žalovaná použila na okraj a závěrem, s primárním přihlédnutím k existenci a intenzitě žalobcových rodinných a dalších vazeb a k závažnosti a charakteru jím spáchané trestné činnosti.
41. Pokud jde o námitku, že se správní orgány výslovně nezabývaly tím, zda byl žalobce v době jejich rozhodování rodinným příslušníkem občana EU, tomuto tvrzení lze sice přisvědčit, není to však vadou, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tato skutečnost nemá na rozhodování žalovaného a správního orgánu prvního stupně a zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv. Jak žalobce správně uvádí, výjezdní příkaz je vnitrostátní institut, který slouží pouze pro účel vycestování ze země. Pobytová směrnice institut výjezdního příkazu nereguluje, současně však ani z žádného jejího ustanovení ani jejího smyslu nevyplývá, že by byl s touto směrnicí v rozporu.
42. Pokud jde o žalobcem uváděný článek 6 odst. 2 pobytové směrnice, ten nejenže na situaci žalobce nedopadá, ale ani nestanovuje to, co žalobce tvrdí, tedy že cizinec má právo pobývat na území členského státu tři měsíce bez víza a povolení k pobytu i po té, co mu bylo zrušeno povolení k pobytu, za podmínky, že nebyl vyhoštěn. Podle článku 6 odst. 1 pobytové směrnice mají občané EU právo pobývat na území jiného členského státu po dobu tří měsíců, aniž by podléhali jakýmkoli podmínkám či formalitám s výjimkou být držiteli platného průkazu totožnosti nebo cestovního pasu. Podle druhého odstavce téhož ustanovení pobytové směrnice, se uvedené oprávnění vztahuje i na rodinné příslušníky, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu a

kteří občana EU doprovázejí nebo následují a kteří jsou držiteli platného cestovního pasu. Článek 6 odst. 2 pobytové směrnice tak upravuje situaci cizince, bezprostředně *po vstupu* na území jiného členského státu, nikoli situaci, kdy se již cizinec několik let na území České republiky zdržuje. Uvedená námitka proto není důvodná.

Závěr a náklady řízení

43. Městský soud v Praze na základě výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 3. ledna 2019

,

JUDr. Hana V e b e r o v á

předsedkyně senátu